

EL NUS DE L'OBJECCIÓ FISCAL

JOAN SURROCA I SENS

Decidir-se per objectar fiscalment és negar-se, per motius de consciència, a pagar el percentatge dels nostres impostos que l'estat dedica a l'exèrcit. Si, per exemple, l'estat espanyol va destinar el 4,8% del pressupost al Ministeri anomenat de Defensa, la persona objectora deixarà d'ingressar el mateix percentatge que li toca pagar en la seva declaració d'Hisenda i, en canvi, lliurarà la mateixa quantitat a una ONG per algun programa positiu. Aquest és el resum de la filosofia de l'objecció fiscal exercida per gent de molts països. Després, a la pràctica, té múltiples traduccions segons si la renda surt positiva o negativa o segons el grau d'implicació de la persona que objecta. Optar per l'objecció comporta un cert risc, com a mínim econòmic, perquè l'administració no queda passiva davant qui li queda a deure. Per aquesta raó, és del tot aconsellable que el primer any que es fa objecció fiscal hom es deixi assessorar o bé per objectors veterans, o bé pels serveis informatius que faciliten tant Justícia i Pau com Fundació per la Pau.

Val la pena tant d'enrenou si, a la pràctica, tot segueix aparentment igual o empitjora? La decisió de Bush de desenvolupar el sistema de l'escut antimíssils amb un cost d'uns 60 bilions de pessetes és una demostració que els vells interessos de les indústries armamentístiques

dicten encara les polítiques a seguir. Malgrat tot, cal fomentar la lluita obstinada per acabar amb les guerres i el comerç d'armes. És un anacronisme, com ho és la pervivència de la pena de mort a molts països. Afortunadament, la globalització inevitable té les seves cares positives. Mai la ciutadania havia estat tan ben informada del que passa arreu del món, mai s'havia tingut l'oportunitat de contemplar imatges esfereïdores de la realitat d'avui. La globalització també ens ha agermanat perquè les fronteres han caigut. Passa per davant nostre la darrera oportunitat humana: o pugem al carro de la globalització de la solidaritat o sentenciem l'autodestrucció.

La fe dels objectors d'avui engruixirà el nombre d'objectors de tal manera que els estats hauran de prendre mesures per convertir el que ara és legítim en legal. Quan això esdevingui, quan puguem posar una creueta en una casella de la nostra declaració de renda i decidir evitar que part dels nostres impostos serveixin per preparar la guerra, el veritable objector no podrà pas descansar perquè l'objectiu darrer és la desaparició dels exèrcits amb les seves armes cada vegada més costoses, cada dia més diabòlicament mortíferes. És una utopia realitzable. Quant temps es va necessitar per l'abolició de l'esclavitud, en el seu moment aprovada pràcticament per tothom? Quants segles passaren abans no va desaparèixer la

societat feudal? No eren titllats d'utòpics, fa ben pocs anys, els objectors al servei militar?

Es necessita un moviment d'objectors fiscals fort i nombrós per fer-se sentir i aconseguir els objectius que es proposa. Hi ha nombrosíssimes agrupacions de persones que en aquest moment d'aparent conservadurisme i individualisme estan batallant per fer possible el seu somni. Somnis molt monogràfics, a vegades molt locals i efimers. La desconfiança envers les grans agrupacions ha fet néixer una nova manera de comprometre's. Altrament és desitjable que les opcions per combatre les injustícies i defensar els més febles no perdin la visió de conjunt i siguin lúcides i intel·ligents. Hi ha qui des de dins del sistema anomena a tots els qui protagonitzen aquesta moguda com els antisistema. Prefereixo parlar de moviments alternatius perquè les propostes sempre han de ser positives, creatives, avalades per la sensatesa i regides per l'ètic exigent. No confonguem la solidaritat amb una festa i el compromís amb un esport més d'aventura.

L'objector fiscal ha de ser conscient de la modèstia de la seva acció, però obstinat a seguir endavant. És solament un nus de l'àmplia malla, ell mateix potser formarà part d'altres nusos. Però els nusos sols no van enlloc, precisen de les connexions que uneixen i que enforteixen aquestes manifestacions justes de rebel·lia. L'objector fiscal, majoritàriament amb posicions noviolentes, més que vèncer uns adversaris, vol alliberar-los de les seves pròpies contradiccions, de l'error de creure que es poden casar paraules com neoliberalisme-justícia, competitivitat-felicitat, el campí-qui-pugui amb la llibertat. Mai aconseguirem una societat justa si utilitzem mitjans injustos. El rigor hauria de ser una condició exigida a qualsevol persona que intenta ser alternativa. Ni la demagògia ni el sentimentalisme porten enlloc. Si l'Estat Espanyol es gasta 7.000 milions de pessetes cada dia en pressupost militar (a més del mal físic i econòmic que suposaria activar tot aquest potencial del mal), ens podem quedar passius sense considerar-nos còmplices?